

Kilépett a repülőből, és azonnal meg is torpant. A perzselően meleg széláramlat megbénította rekeszizmát, levegőért kapkodott. Meglepődött. Azt hitte, ilyen légszomj csak otthon, a mérsékelt égövben, nagy fagyban fordulhat elő,

88 Szentirmai Mária

UTAZÁS DÉLRE

amikor összeragad az orr, és a kesztyűben is fázik a kéz. Már legalább húsz éve nem találkozott ilyen igazi hideg téllel.

Nem jött az utasok elé busz, egyszerűen át-sétáltak a hatalmas, barátságatlan terembe, ahol még el sem indultak a bőröndöket szállító szalagok. Sokat kellett várni, a repülőtérnek aligha nevezhető építmény körül kevesen dolgoztak, komótosan, mintha éppen aludni készülnének. Ez dél, gondolta, nincs min csodálkozni.

Végre meglátta az övéhez hasonló bordó, keményborítású, kerekeken guruló bőröndjét. Csálén állt az egész, és a cipzárja félig nyitva. Odament az információhoz reklamálni, de nem állt ott senki. Percek múltán vette észre a csengőt és mellette a kézzel írt angol szöveget, rögtön jövök. Erélyesen ráütött a fémre, összerezsent, nem gondolta, hogy ez a nem elektromos szerkezet ekkorát szólhat. Semmi. Már éppen elhatározta, nem bosszankodik, inkább megy a szállodába, amikor elővánszorgott egy természetes férfi, akinek próbálta angolul, aztán kézzel-lábbal, mutogatással elmagyarázni, mi történt. Valami kaffogó kiejtéssel bocsánatot kért, és eltűnt.

A meglepetéstől megdermedt, aztán eszébe jutott otthoni fogadalma, bármi is történjen, ezt az utazást maradéktalanul élvezni fogja. Nem kellett leinteni az itt szokásos rozoga, életveszélyes mikrobuszt, amikkel már annyi bal eset történt, mert a szállodának saját járata közlekedett a repülőtérig és vissza.

Szobájában rend és tisztaság, ágyn a törülköző a szokásos lótoszfórmára hajtogatva. Elfáradt a két átszállástól, várakozástól, reptéri semmittevéstől, és gyorsan el is aludt, amit szokatlannak vélt. Bizonyára a forró, száraz sivatagi levegő is oka lehet az ismeretlen, letaglózó gyengeségnek.

Az első három napban úgy döntött, kihasználja a hotel által kínált összes extra lehetőséget fáraóستól, sivatagi túrástól. Mindent egybe, ahogy az általa kedvelt süteményreceptek ígérik a könnyű munkát és a nagyszerű eredményt. Már az első kirándulás alatt meglepődött érdeklődésének hiányán. Nem tudott az idegenvezetőre figyelni, idegesítette, hogy valójában semmi újat sem tudott meg, a jópofaságra és humorra most nem volt vevő. Szemével követte a hatalmas oszlopokat. Miért akar az ember mindig, minden korban felfelé törekedni, csarnokok oszlopai, templomok tornyai, felhőkarcolók...

A sivatagi túrát viszont élvezte. A terepjáró hatalmasakat farolt a homokban, erősen kapaszkodott, felszabadultan nevetett, miközben mások

arcán félelmet látott. Azt hitte, gyerek- és ifjúkori kalandvágya, felelőtlen-sége, vakmerősége végleg ott maradt a szülői házban és abban a városban, ahol felnőtt.

Este lement a tengerparthoz, elmerült a sötétségben. Holnap is ezt akarja, és holnapután is. Nem kíván még egy piramist megnézni, 89 elég volt Luxor és Karnak csodája, a Királyok Völgye. Kicsinek és jelentéktelennek érezte magát a hatalmas oszlopok között, és érezte a rá nehezédő mérhetetlen idő súlyát. Az időszámítás előttről röpködő évszámok semmit sem jelentettek, de ráerősítettek arra az érzésre, hogy ő most hogyan került ide, ebbe az ókori történetbe.

A jelenbe akart visszakerülni, és élvezni a Vörös-tenger látványát. Megnyugtatta, hogy itt valamit sejteth a túlspartból, szemének nem kell minduntalan a horizonttal találkoznia. Rendelt egy koktélt és kiválasztotta azt a friss, még akváriumban ficáncoló halat, amit majd megsütnek neki. Leült a nyugágyba. Nem is a férfit látta meg először, hanem a nyakában éktelenkedő vastag aranyláncot. Vajon valóban arany lehet? Egy szót nem tudott angolul, mégis magabiztosan vitatkozott a szakáccsal, hogyan készítse el az ő halát, ami félelmetesen nagyra nőtt, és egy egész családnak is elég volna. Már majdnem odament segíteni, a szakács jól beszélt angolul, de akkor megint ránézett honfitársa ízléstelen, hivalkodó nyakláncára. Mégsem. A végén még elszégyellné magát a férfi indokolatlan pökhendisége miatt.

Minden nap ugyanúgy telt, reggeli után az árnyat adó ernyő alatt feküdt, nem olvasott, bár három könyvet is hozott magával. A kezében pörgette a finom homokszemcséket, szórakozottan magára szórta, aztán fürdött, kagylókat keresett. Nem nézte az óráját, mint otthon, akkor evett, amikor valóban megéhezett. A nyakláncos bizonyára benevezett a meghirdetett nílusi útra, mert szerencsére nem látta sem a parton, sem a halsütőnél. Finom grillezett tintahalat kért salátával és alkoholmentes koktélt, sok gyümölcssel. Nem tudta megunni, minden nap ugyanezt kérte. A hajnalban kifogott tengeri gyümölcsök ízét össze sem lehet hasonlítani az otthoni mirelittel!

Feltette a napszemüvegét, ne lássák, ébren van-e vagy alszik. Abban bízott, hogy így nem fogják megzavarni az erőszakos árusok hasznavehetetlen portékáikkal. Kőből, fából készült szobrokkal, fáraókkal, sasokkal, vízi-lovakkal, macskákkal és tevebőr hátizsákokkal, tengeri csillagokkal. Eddig sikeresen ellenállt, pedig néha már bosszankodott, és legszívesebben futásnak eredt volna. Nem szerette a haszon nélküli, törölgetésre váró tárgyakat.

Jó dolog a napszemüveg. Nem látják, hova néz. A parton ott állt az üvegaljú csónak, vagyis annál nagyobb, de hajónál meg kisebb. Szálltatt be a turisták, hogy majd gyönyörködjenek a víz alatti mesebeli világban, a

különféle mintákkal és színekkel megáldott halakban, korallokban, tengeri csillagokban.

A harmadik semmittevő, tengerparton heverésző napon látta meg a bűvárt, aki a kalandra vágyó turistáknak magyarázott, és éppen vette le a ruháját. Napszemüvegének oltalmában önfeledten gyönyörködött a testben, Michelangelo remekeihez hasonlította, mivel a férfi itt és most állt előtte, ezért az életerőt és a pillanatnyi mozgást is megtapasztalhatta.

Talán éppen most érkezett meg a jelenbe, aminek ellentmond, hogy gyerek- és ifjúkorát juttatta eszébe. Erős, energikus férfiak vették körül akkoriban. Nem edzőtermekben lettek izmosak, akkor még nem is léteztek mindenféle gépekkel, súlyokkal felszerelt termek. Kapáltak, lóval szántottak, ástak, az időjárás diktálta teendőiket, az időjárástól függött jólétük. Istenhez fohászkodtak, ha esőre vártak, és egyáltalán mindenért, hogy vemhes legyen a tehén, hogy ne fagyjon el a termés, hogy fiú szülessen a családba, aki majd öröklí a gazdaságot.

Ő született meg, a lány, és most már kideríteni sem lehet, miért lett idegen a saját családjában. Kezdődött az iskolákkal, furcsán néztek rá, mert kitűnő bizonyítvánnyal jött haza év végén és könyvekkel, amelyekbe különféle dicséreteket írtak. Már középiskolás éve alatt is kollégiumban élt, aztán az egyetemen, végül elköltözött. Udvariasan, de hidegen fogadták, amikor hazlátogatott, ünnepi ebédet főztek neki, mint egy vendégnek, távozáskor pedig kötelességszerűen csomagolták a sonkát, kolbászt, szalonnát, amit a kamrában találtak. Azt sem mondhatta, hogy eltávolodtak egymástól, mert sosem voltak közel egymáshoz. Rossz álmok, lelkiismeret-furdalás kísérte sok-sok éven át, aztán felhagyott az okok keresésével és a miértek megválaszolásával. Művészettörténészként tanulmányokat írt korszakokról, festményekről, szobrokról, olyan szövegeket, amit a családja el sem olvasna, egyáltalán ilyesmit a kezükbe sem vennének. Előfordulhatott volna, hogy bár nem értik, mivel foglalkozik, miből él, mégis büszkék lennének rá?

Ez a Dávid-test, ez a bűvároktató az oka, hogy most, éppen most, a gondtalan nyaralás közben rátörnek ezek a gondolatok, és látja nagyapját, apját, amint kapálják a szőlőt. Lábával mélyedést túrt a fövénybe, úgy, mint gyerekkorában, ha a nap nagyon felmelegítette a földet. Most is szeret mezítláb járni, szereti a földet kezébe fogni, nem vesz kesztyűt, ha a virágait átülteti. Azt sem tudja letagadni, hogy rosszul érzi magát a gyenge, gyámoltalan, ügyetlen férfiak közelében. Csak az izmos, sportos testfelépítésű férfiakhoz tudott közeledni, és ilyeneket nehezen talált abban a társaságban, ahol mindennapjait élte. Majd egyedül maradsz, ha ennyire válogatsz, hallja az anyja szokásos mondatát, amivel köszönés helyett szokta fogadni. Igen, egyedül maradt. Idegenkedését az értelmiségi férfiktól meghasonlottságával magyarázta.

Vonzotta a falu, a föld illata, a kétkezi munka, a természet közelsége, de az is, amit a főváros nyújtott a kávéházakkal, koncertekkel, irodalmi estekkel, kiállításokkal. Két világ között vergődött, amit persze sosem vallott be ott-hon. Nem tehette. Hiába kérte, hadd próbálja ki a kaszálást. Szépnek látta a szénagyűjtést, a földdel párhuzamosan futó pengét, az engedelmesen eldőlő lucernát. Kapát, villát sem vehetett a kezébe.

91

Tehetősebb ismerősei, kollégái között divat lett préházat vásárolni, amihez szőlő is tartozott. Hozzájuk járt kapálni, kötözni, metszeni, ha nagyon vágyott a fizikai munkára. Izzadtak, görnyedeztek, este fáradtan ültek le, és bámulták a hegyek közül kibukkanó Balatont.

Itt ez a Dávid-szobor arra kényszeríti, hogy belevágjon egy három napos oktatásba, pedig sosem érdekelte a bűvárkodás. A férfi jól beszélt angolul, az akcentusából rájött, hogy olasz, a kisportolt test mellett még jóképű is, igazi déli macsó. Először le akarta beszélni a tanfolyamról, aztán megmérte a vérnyomását, elküldte a szálloda orvosához EKG-ra, és csak akkor kezdték a merülési gyakorlatokat, amikor mindent rendben talált. Meglepően jól teljesített, a harmadik napon pedig megkapta a DVD-t a víz alatti felvételekkel. Lesz mit mutatnia a kollégáknak. Azt viszont nem tudja elmesélni, mit érez, mintha nem is a meleg szél simogatná bőrét, belülről érkezik a fuvallat.

A repülőtérré menet a szálloda buszán viszontlátta az aranyláncos férfit, hatalmas tárgyakat tetetett a sofőrrel a raktérbe, akinek egy köteg pénzt gyűrt a zsebébe. Vadul szárguldott a busz a keskeny úton, a sofőr közben telefonált, gesztikulált, vitatkozott, akár csukott szemmel is vezethetett volna. Néhányan görcsösen kapaszkodtak, mintha így el lehetne kerülni egy balesetet. Az ellenőrzésnél megint ott állt mellette az aranyláncos honfitársa, akitől elkoboztak egy már büdösödő tengeri csillagot és néhány szobrot.

Nem kíváncszott haza, és ezt furcsállta. Felszállt a repülő. Nem a családjára, munkájára gondolt, a merülés pillanatait hívta elő. Múzeumok falain lógó műalkotásokról jó tanulmányokat tud írni, de most úgy érzi, éppen ezért hagyta el a jelenben létezés képessége. Kockázatos, testi és lelki kihívást igénylő sportokba kellene belevágni, amik bizonytalanná teszik a holnapot. Jó volt a hosszú repülőúton becsukott szemmel elképzelní egy veszélyes kalandtúrát, szárguldást keskeny szerpentinén, vágatát a tengerpart fővenyén... Kilépett a repülőből, és hideg szél csapott az arcába, alig kapott levegőt. Esett a hó.